

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanego dalej „EFSA”) z dnia 10 grudnia 2015 r. dotyczącej publikacji niektórych części wniosków EFSA na temat wzajemnej weryfikacji dokonanej przez państwa członkowskie w sprawie przeglądu zatwierdzenia substancji czynnej diflubenzuronu w odniesieniu do metabolitu PCA, której zachowania poufności skarżący żądał zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającym dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009 L 309, s. 1);

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia 1107/2009 oraz podstawowego prawa do ochrony tajemnicy handlowej

Skarżący podważa podstawę prawną, w oparciu o którą pozwany stwierdził, że miał obowiązek opublikować swoje wnioski. Nawet jeśli publikacja przyjętych przez EFSA na podstawie art. 21 rozporządzenia 1107/2009 wniosków była zgodna z prawem, pozwany naruszył art. 63 rozporządzenia 1107/2009, gdyż opublikował informacje poufne.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie

Skarżący podnosi, że pozwany oparł swoją decyzję na niedokładnym rozumieniu okoliczności faktycznych oraz związanej z nimi dziedziny nauki, co skutkowało oczywistym błędem w ocenie przedstawionych żądań zachowania poufności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych zasad prawa UE: prawa do obrony oraz zasady dobrej administracji

Skarżący nie miał możliwości zgłoszenia uwag do dokumentów, na których oparte są wnioski EFSA.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez EFSA jej obowiązków

Chociaż EFSA ma obowiązek zapewnić, by rezultat pracy urzędu charakteryzował się najwyższą jakością naukową, pozwany nie oparł dokonanej przez siebie oceny na wszystkich istniejących dowodach naukowych.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań

Skarżący prowadzi wymianę korespondencji z Komisją, a pisma Komisji świadczą o tym, że skarżącemu przysługiwałaby możliwość zgłoszenia uwag do wniosków EFSA w ramach przeglądu dokonywanego przez Komisję. Uwagi skarżącego powinny zostać uwzględnione przed publikacją wniosków EFSA.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2015 r. – Klyuyev/Rada

(Sprawa T-731/15)

(2016/C 068/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sergiy Klyuyev (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: R. Gherson, Solicitor, B. Kennelly, Barrister, oraz T. Garner, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/1781 z dnia 5 października 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1777 w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżącego oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie określiła właściwej podstawy prawnej. Artykuł 29 TUE nie stanowił właściwej podstawy prawnej dla zaskarżonej decyzji, ponieważ w skardze wniesionej przeciwko skarżącemu nie został on zidentyfikowany jako osoba, która naruszyła zasadę praworządności lub prawa człowieka na Ukrainie (w rozumieniu art. 21 ust. 2 i art. 23 TUE). Ponieważ decyzja była nieważna, Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TFUE w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. W momencie nałożenia środków ograniczających skarżący nie był oskarżony w ramach postępowania sądowego o to, że jego działalność zagraża naruszeniem zasady praworządności lub praw człowieka na Ukrainie. Środki ograniczające w rzeczywistości wspierają naruszenie zasady praworządności przez organy ukraińskie w ramach traktowania przez te organy skarżącego.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że skarżący spełnia kryteria umieszczenia go w wykazie. Zarzuty przedstawione Radzie przez urząd prokuratora generalnego były zbyt ogólne i nieoparte żadnymi (a tym bardziej „konkretnymi”) dowodami pochodzącymi z jakiegokolwiek postępowania sądowego wszczętego przeciwko skarżącemu. Skarżący wskazał na błędy w uwagach przedstawionych przed nałożeniem środków ograniczających i fakt, że Rada nie uzyskała odpowiedzi i koniecznych dowodów od organów ukraińskich. Rada popełniła błąd, dopuszczając te uwagi i zakładając bezwzględnie ich prawidłowość, chociażby ze względu na brak postępowania sądowego na Ukrainie, które spełniałoby standardy europejskie.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że Rada naruszyła prawo skarżącego do obrony i jego prawo do skutecznej ochrony sądowej. W ramach ponownego przydzielenia sprawy na Radzie ciąży wzmocniony obowiązek uzyskania pełnych informacji od organów skarżących i dostarczenia tych informacji wskazanej osobie. W tym przypadku ten obowiązek nie został wypełniony.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie dostarczyła mu wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jego nazwiska w wykazie. Podane uzasadnienie było niewystarczająco szczegółowe i precyzyjne.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnosi, że Rada poważnie naruszyła jego podstawowe prawa: prawo własności i prawo do reputacji. Środki ograniczające zostały nałożone bez zapewnienia właściwych gwarancji, które umożliwiłyby skarżącemu skuteczne bronienie swego stanowiska przed Radą. Środki ograniczające nie zostały ograniczone do żadnych konkretnych składników majątku, które zostały uznane za przedmiot sprzeniewierzenia środków publicznych, ani nawet do wysokości środków, które zostały uznane za sprzeniewierzone.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że o ile Rada słusznie uważa, że kryteria wskazania mogą być rozszerzone na wszelkie dochodzenia niepowiązane z postępowaniem sądowym, o tyle kryteria te są nieproporcjonalne i niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2015 r. – Republika Portugalska/Komisja

(Sprawa T-733/15)

(2016/C 068/45)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M. Figueiredo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Silva Morais)